

ע א מיי פון מהלכות
מכירה הל' יב ועין
ההשגות ובגדל זמנה סנה
עשין פה עשין ח"מ סי'
סו סעיף כג:
עא ב מיי פיי מהלכות
זכיה וזמנה הלכב ב
עשין ב'השגות ובגדל סנה
סס טוש"ע ח"מ סס סע'
ב וסי' רנב סעיף כד ונרבר
אלפס כתובות ק"ק קט:;
עב ב מיי סס הלכב ב עשין
ב'הל' ופ"ח הלכב ב
סס סס ונרבר אלפס סס:
עג ד מיי סס פ"י הל' טו
טוש"ע ח"מ סי' רנב
סעיף כא:

שנתו לו ואור"י א"ש

לצוות הן על ידי קנין הן ע"י דבור

רשב"ם ד"ה מודה שמואל
כו' א"נ ע"י קנין דין כל
מתנת שב"מ במקצת. תמוה
לי דא"כ הוי מתנת זריא
ויכול למחול ויכן הקשה
הגר"א בח"מ סי' רנב ס"ק
[מז]:

הגהות הב"ח

[illegible]

וַיִּחְזֹר וּמָחְלוּ. הַמּוֹכֵר שֶׁהוּא מְלוֹה מִחֲלוֹ לָלוּה, מוֹחֵל. דִּמְאֵר לִיָּה לֹוֹ לְלוֹקָה לֹא עָלָ דְּבָרִים יְדִידִי אֵת (כְּתוּבֹת פֶּה:). וְאַפִּילוּ יוֹרֵשׁ. שֶׁל מְלוֹה, מוֹחֵל. שֶׁהִלֹּה לֹא נִתְחַיֵּב לְלוֹקָה כְּלוֹם אֵלֶּה מִחֲמַת הַמּוֹכֵר, וְהִרִי מִחֲלוֹ אֵלֶּה (קִדּוּשֵׁין מו:).

מוסף תוספות

א. ונמצא שמורות
הרבה. מוס' מכות פו.
ב. המסע דחייב לשלם
לדכבו בשטר. שם.
ג. כי אינה רוצה להתקדש
ולתוא צריכה לתובע
לדין אם מהלם. מוס' ט"ז
ז"מ כ. והשוא מדימנא
הנחוי חשבה בזמן א.
בעיא שוחר שס. וז. דאם
היתה מוחלת היתה צריכה
לשלם ללקוחות כל מה
שכתובתה שזה כנשוי
שהיא גרושה ועומדת
לגבות. שס. ו. [ד] כשירוציא
הבעל שבורר שדמי, היא
צריכה לשלם ולא תקדש
לכלם כקנוני. מוס' ז"מ כ.

קטן שטרא מעליא שהרי לא תחזיר אלא מה שנתנו
 מהם דנקט לעיל התם ייירא בעלמא קלילי מיין נקט
 מעליא ועוד ראי' מרד נחמן דלית ליה בהגזל
 (מ:א) דרב דגרמי גבי האבא צפרא לחזוי אריאל דגרמי
 דרב נחמן מיידיה כו' ואילו צפרא הכותב (כתובת פה: וס:
 א) אמר קרוביה דרב נחמן וצנינה לכחוצתה בטובת
 אבא ושיבא אמו לקחות וקטצי' לה לביתה כו' אמר
 לו למת לא דחיל ולימחלה לכחוצתה לגבי אבא והר
 ומה מריח לא נחמא דרב ואי אריה צנינה לית ליה בהגזל
 דגרמי ואס' כן צריכה להחזיר לו כל הדמיא ומה מריח
 עמ' מינה שפריח צוה שלח היום צריכה להחזיר להם
 וכו' ב' א' ואס' נחמן מכל מקום הפסידתם מרד גרמי
 והיה להם ללקוחות וא' יצוהם כתובתה תהא הגרסה
 נקטה היום ולא אי' יצוהם אז לגבות ממנה כלום
 ומילתא מחילה כיון שהגיעה לפעוטה כדאמר בהגזל
 דמחמתה ממנה עוד קשה י' רב נחמן קר' השיא ענה
 פ' א' וא' אמר צפרא לא יפחור (לעיל כ: וס:) דגרמא
 א"ע"י דמכור הוא איקרא מריח איאל וכל שכן
 יינא דגרמי נחמא רב נחמן אריאל צנינה יומא שמועה לה
 בגרמא בגזיקין שפטר לגמרי אקור וכ"ש דינא דגרמי
 שאקור ואומר י"י דקין שהיה לה הפסד לבד ש
 מפסדיה כלל דבר שמוחרת לה מה שנתנו ב' עוד
 שפטר ע"י קדושיה (מ:א) תתקם מ' בשטר חובי
 מלוה ביד אחרי' (ו) (וקדשה) עלייה רבי מאיר אומר
 גמייס אומרים אינה מקודשת ומסקנא דמילתא דפליגי
 אינה שמואל המוכר שטר חוב לצרי וזר ומתלו מחול
 ואס' מקודשת לית ליה דשמואל דלא תפסי דעתה י'
 ואס' צריך לחזיר להם הדמיא למה ימחול וספרי סמיה
 דקאמר התם בתי דרב דסמכה דעתא דלא שציק נפשה

ההספיקה (עליו טו): וזוהי המוכר ומחל ללוה: מחול. דלא מוכר לו
השטון לשני אלא כל זכות שמצא לירו ולא עדיף האי לוקח ממלוה
לדאמי מתמחמה דמלוה ומיזו מעומי ויחזיר לו מוכר ללוקח דמלוה
הבטחא רב דדיינין דינא דגרמי וזה הפסד מעומי שדורף
למלוה דקיימא על חבירו דקיימא על חבירו מההוא עובדא דכפיה
פסד לרב אפי' ואגבי מיניה כי כשורא ללמי: ואפי' יורה.
שכל שטור מוחל וסבירא הוא דלא אלים כח של לוקח במה שנמסר
לו שטר המלוה אלא לזכות בחוב הכחזו (ו) במקום המלוה או
היורש אף לא בעקר שעבודו מן המלוה וקרינא ביה עבד ליה לאפי'
ממלוה [ומשכב] ויכול למחול שעבודו: מודה שמואל שאם נתנו. המלוה לאפי'
לאחר במתנת שבי מרע וכגון שחלל כל נכסיו * אי נמי על ידי
קניין כדין כל מתנת שבי מרע במקמא אפי' נמי בלא קנין כדין
למסרו לו בדין אין * קנין גדול מזה ומיזא אפי' עמד חזור אפי'
במחמת שבי מרע (ז) במקום או כדפסקי' לקמן [קא] דלמי יכול
למחול דדבי שבי מרע ככחזין וכתמסרין דמו ואלימי מתנת
דביא ואין היורש יכול למחול: ומשני אינא על פורה. אלא מדברגן
היא: ועשאוה כשל פורה. ומשום טירוף דעמו דכאמרינן לעיל:
"אורי דקמ אפי' מרע שומר ידור פלוני בזים זה יאלץ פלוני
לעמוד ונתן לו לא אמר עליו. שהפירה אין דבר ממנה להקנותה
ופירות דקל נמי אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם וכיון דמתנת
דביא אפי' בקנין סודר לא קני דמילי לא מיקנו אלא א"כ הקנה
לו הספד בגון דקל לפירותיה וזית לדור מתנת שבי מרע נמי לא
קניא דמילתא דליחא בצריא ליחא בצביי מרע שבי מרע שבי מרע
שחזרו מן הצריא אלא דאמירתו במקום קנין של ביזא הוא והביא
לדין קנין (ח) מועלת בצריא אחרת בצביי מרע לא מהיבא מידי
הכלק אין מועיל עד שיאמר תנו בית זה לפלוני כו': למימרא
דפסד רב נחמן כו'. לא אלים כח שהביי מרע שבי מרע יחזר
מן הצריא אלא דאמירתו קונה כקנין סודר דביא:
הלוואתי

[illegible]

שָׁכִיב

אֵלֶּה הֵיוּ יַמֵּי מִיָּמֵי שִׁמְשׁוֹן בְּשֶׁם הָאֵל כִּי יִמְרוֹת וַיִּהְיֶה
לָהּ דַּעְתָּהּ בָּכָךְ וַיֹּתֶר וְעַד כֹּלֵי שָׁמַיִם חָלַם עֲבָרָק וְשָׂא
שִׂמָּה כְּחֶזֶק לִבָּהּ בִּצְיוֹן וְלֹא נִתְּנָה אֵלֶּה עַד מָשִׁי וְאוֹלָם
וְאִמִּי לַמִּשְׁפָּחָה לְקוֹחֹת שָׁלָה דָּין וְחֹמֶר דָּין שָׁעַת מִיָּמֵי
שָׁלָה דָּין שְׁהִי יִכּוֹלֵה הָאֵל לִמְחוֹל לְעֶבְרָה^א וְיִתְמָה
עֲלֵה לְקוֹחֹתוֹ וַיִּחַר מִמֶּנּוּ הֵל עַל כִּן נִרְאָה שְׁאִין
דָּין שְׁהִי יִחַרו עֲלֵיהּ מִמֶּנּוּ שִׁנְתָּה זֶה לְכָל הַפְּחוֹת וְאִין
יֵי דֵּהָ הֵוּ מָנִי הָאֵל לַמִּשְׁפָּחָה מִגְּרוּשָׁה שְׁחֲבָה לִיָּתֵן
שׂוֹבֵר דְּכַסִּיב צִנּוֹת וְחֹמֶר לַמִּשְׁפָּחָה לְקוֹחֹת שָׁלָה דָּין וְכִין
וְתוּ וּמִרְכָּה בְּעֵנֵי שָׁלָה דָּין שְׁהִי לֹא מִכְּלֵל לִמְחוֹל מֵן
וְאִמִּי שְׁפִיר אֵין לֹא הִיָּינוּ יִכּוֹלֵה עַד לְהִבְיָא מִמֶּנּוּ רִאשִׁי
שׁ וְכִן הָאֵל עֵיִק כְּמוֹ שִׁי שֶׁס לֵּהָ וְיֵן מִנִּי לַמִּשְׁפָּחָה
שְׁמוֹאֵל לְדָמֶר הַמְּבֹרֵךְ שֶׁטֶר חוֹב רִי שְׁוֹש לְדָמֶה כִּי
לִמְחוֹל לִדְרוּ כִּירָה מְכֻלָּה בְּחִסְדֹּת (מִפְּחוֹת דֵּה) וְיֵלִי לְמִנִּי
שְׁאִין לְרוֹחִים מְכֻלָּה דְּמֶכֶר שֶׁטֶר חוֹב^ב חֵל מִן

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש. באדיבות הוצאת ח. וגשל. © כל הזכויות שמורות

